

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. S., zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem v Plzni, Na Jíkalce 13, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-898/VL-11-12-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 8. 2005, čj. 65 Az 5/2005 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-898/VL-11-12-2002, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 8. 2005, čj. 65 Az 5/2005 – 33.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž se dovolával se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Uvedl, že žádost o udělení azylu v České republice podal proto, že v Bělorusku nebyl schopen platit velmi vysoké daně a nesouhlasil s politikou Běloruska, která omezuje podnikatele. Policie v Bělorusku může občany kdykoliv kontrolovat a šikanovat; v roce 1998 stěžovatele napadli příslušníci policie. „Finanční policie“ mu zavřela obchod, proto nemohl zajišťovat svoji obživu. V tomto jednání stěžovatel spatřuje pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu,

neboť je přesvědčen, že se mu ze strany běloruských státních orgánů nedostane účinné ochrany. Stěžovatel se domnívá, že by mu mohl svědčit některý ze zákonných důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda byly v jeho případě splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nakonec uvedl, že při snaze získat povolení k pobytu na území České republiky, v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), by tak musel učinit na území Běloruska. Tam by byl ovšem vystaven nebezpečí újmy na zdraví. Svým dosavadním životem v České republice dává stěžovatel záruku, že pro Českou republiku nepředstavuje bezpečnostní riziko. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) ve vztahu k neudělení azylu stěžovateli podle § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel skutečnosti, tvrzené v kasační stížnosti, neuplatnil v řízení před krajským soudem. Z pohledu kasačního soudu

se jedná o skutečnosti, které stěžovatel uplatnil po vydání napadeného rozhodnutí, a k nimž Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Skutečnosti, které stěžovatel ve vztahu neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu uplatnil v žalobě, přitom v kasační stížnosti nezopakoval.

Stěžovatel dále namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) ve vztahu k neudělení azylu stěžovateli podle § 14 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal mj. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který pro stručnost odkazuje. Žadatel nemá subjektivní právo na udělení humanitárního azylu. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného správního uvážení žalovaného. Soudní kontrola zákonnosti takového rozhodnutí proto nutně zůstává pouze v rovině přezkumu dodržení procesních práv stěžovatele a posouzení toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tak soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 – 38¹).

Žalovaný možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli vážil, jak z jeho rozhodnutí vyplývá, a na základě skutečností sdělených stěžovatelem neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil zejména osobní situaci stěžovatele a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ani neuváděl. Rozhodnutí žalovaného nevzbuzuje v Nejvyšším správním soudu pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo v rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a takový úsudek byl zjištěn řádným procesním postupem. Rovněž krajský soud uvážil, že žalovaný se věcí stěžovatele zabýval odpovědně, vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, informace zjištěné od stěžovatele zhodnotil v souvislosti s informacemi shromážděnými o zemi původu a dal stěžovateli možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům. Pokud žalovaný z řádně shromážděných podkladů nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele, krajský soud se s jeho závěrem ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil tuto stížní námitku jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud shledal všechny přípustné stížní námitky jako nedůvodné. V řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

¹ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=3072>

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. srpna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu